

เชื่อ
หรือ
ไม่
2

สารบัญ

1. จิ้งจกพยาบาล
2. นิमितลวงหน้าเห็นบุรุษแปลกหน้า 3 คน
3. เห็นปราสาทร้างในนิมิตอยู่ข้างหน้า
4. เจ้าพทหนึ่งเดียวตัวนี้ที่ดิฉันรัก
5. เสียตตาย...สืบล้อมหาประลัย
6. ภาวังศิจิต...ตัดหน้าหัวรถจักร
7. มัจจุราชถามหา...คนชะตาขาด
8. ความเชื่อของแม่

ตอน ต้นแบบชีวิต

ตอน กรรมลิขิต

ตอน บุญคุ้มชู

ตอน วิช่าพญายม

ตอน แรงอธิษฐานจิต

ตอน เทวดาอารักษ์แม่

ตอน ไปแดนสนธยา

ตอน 7 วันอันสุดฤทธิ์

9. มหิทธานุภาพแห่งองค์พระศรีอารย
10. พุทธธานุภาพแห่งรอยพระพุทธรูปบาทจำลอง
11. หลวงพ่อฤๅษีลิงดำมาโปรดในฝัน
12. ตามล่าหาความจริง
13. บุญเก่านำพาทองพระจุฬามณี
14. นิमितคือความจริง
15. เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ณ พระจุฬามณี
16. วิญญาณที่เมืองศรีเทพ
 - ตอน ย้อนรอยอดีตชาติ
 - ตอน พระมาโปรด
 - ตอน วิญญาณควรรู
 - ตอน พิธีปลดปล่อยวิญญาณเป็นอิสระ
 - ตอน วัดวังขาม
 - ตอน ป่อน้ำพุร้อนศักดิ์สิทธิ์รักษาโรค
 - ตอน เห็นนิมิตกรรมในอดีตชาติ
 - ตอน ขอขมาโทษและขอโทษกรรม

๒
จิ้งจก

พยาบาล

เมื่อสมัยที่ดิฉันกำลังเรียนอยู่ในระดับ ปวช. ปีที่ 3 ของโรงเรียนพณิชยการชื่อดังแห่งหนึ่ง ย่านฝั่งธนบุรี ดิฉันมีเพื่อนร่วมรุ่นที่เป็นก๊วนจอมเรียนอยู่หลายคน มีทั้งเพื่อนหญิงและเพื่อนชาย ที่สนิทมากที่สุด และทุกวันนี้ก็ยังติดต่อกับหากันอยู่ก็มีคุณจิวคนเดียวเท่านั้น ส่วนเพื่อนคนอื่น ๆ ย้ายที่อยู่บ้างก็เลยขาดการติดต่อกัน

ตอนเรียนพวกเราก็เอาแต่หัวงเรียนกัน เป็นรุ่นที่มีความประพฤติดีเรียบร้อยและเรียนเก่งของโรงเรียน ทุกคนมีความฝัน มีเป้าหมายในอนาคต ส่วนใหญ่อยากเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา มากกว่าที่จะหางานทำ แต่หลายคนที่ไม่เรียนต่อก็ได้งานดี ๆ ที่มันคงทำกัน

ระหว่างเรียนเรายังไม่ค่อยรู้สึกรักใคร่ผูกพันกันเท่าไร มาสนิทกันจริงๆ ตอนอยู่ปีสุดท้าย เพราะได้ทำกิจกรรมนักเรียน ร่วมกับทางโรงเรียนนั่นเอง ในปีการศึกษา พ.ศ. 2513 คุณสมหมายได้รับเลือกให้เป็นประธานนักเรียน โดยมีดิฉันเป็นรองประธาน ในกลุ่มกิจกรรมของรุ่นมีคุณจำเริญคนหนึ่งละที่เป็นเพื่อนนักเรียนที่ดิฉันเห็นว่าหน่วยก้านดี มีบุคลิกภาพผู้นำ หน้าตาดี มีความรับผิดชอบ แถมยังเรียนเก่งอีกด้วย เขาอาสารับหน้าที่เป็นประธานชมรมภาษาไทยจัดกิจกรรมให้นักเรียนรุ่นน้องได้มีโอกาสแสดงออกทางความคิดอย่างสร้างสรรค์ เขาจึงดูโดดเด่นคนหนึ่งในกลุ่ม

หลังจากจบการศึกษาประจำปี 2514 แล้ว เพื่อนๆ ต่างก็แยกย้ายกันไปตามวิถีทางของแต่ละคน วันหนึ่งก่อนเข้าพรรษา ปี พ.ศ. 2514 ดิฉันได้รับเชิญจากคุณจำเริญให้ไปร่วมงานอุปสมบทของเขาวัดวัดหนึ่งใกล้ๆ บ้านเขา หากจำไม่ผิด น่าจะเป็นย่านพระประแดง ทันทีที่ทราบว่าเป็นบวชก็ให้รู้สึกยินดีและขออนุมัติพามาด้วยเป็นอย่างยิ่ง และคาดหวังว่าจะ

ได้พบปะเจอหน้าเพื่อนฝูงในงานนี้อย่างแน่นอน ตั้งแต่เรียนจบกันไปแล้วไม่ได้ติดต่อส่งข่าวคราวกันอีกเลย อยากราบข่าวเพื่อนฝูงว่าใครเป็นอย่างไรกันบ้าง เท่าที่ทราบหลายคนในรุ่นส่วนใหญ่จะได้ดีมีอนาคตกันทั้งนั้น

ในวันงานบวชมีแขกหรือญาติผู้ใหญ่ของเจ้าภาพและเพื่อนฝูงของนาคมาร่วมงานกันพอสมควรทีเดียว มีช่วงหนึ่งเป็นจังหวะเหมาะพอดี ดิฉันจึงมีโอกาสได้พูดคุยกับนาคจำเริญเป็นการส่วนตัวเพราะหาโอกาสพูดคุยกันยาก มีอยู่ประโยคหนึ่งที่ถามแซวนาคไปว่า “รีบบวชเนี่ยจะคิดเบียดหรือไง”

นาคหัวเราะและบอกว่า “ไม่ใช่หรอก ที่บวชนี้ก็เพราะแม่ได้บ่นขอเอาไว้ตั้งแต่ผมยังอยู่ในท้องแม่ ถ้าคลอดออกมาแล้วมีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยโตขึ้น เมื่อถึงเวลาจะให้เขาบวช”

“ดังนั้นเมื่อผมมีอายุครบ 20 ปี แม่จึงขอให้ผมบวชพาให้ท่านได้เห็นชายผ้าเหลือง ผมก็เลยรีบบวชเพื่อทดแทนพระคุณพ่อแม่ ก่อนที่จะไปทำการงานจะได้ไม่ต้องลาบวชภายหลัง” นี่เห็นจะเป็นครั้งแรกที่เราได้พูดคุยกันตามประสาเพื่อนฝูง

ดิฉันซักถามนาคไปว่า “คุณเป็นลูกโทนคนเดียวหรือ”

นาคตอบว่า “ไม่ใช่ ผมเป็นลูกคนสุดท้าย ก่อนหน้านี้ผมเคยมีพี่มาแล้ว 3 คน แต่พอคลอดออกมาปั๊บก็มีการเหมือนคนถูกบีบคอจนหายใจไม่ออกชักดิ้นชักงออยู่สักพักก็สิ้นใจ เป็นอย่างนี้ทั้ง 3 คน จนพ่อแม่ผมกลัวมากที่เห็นลูกแต่ละคนที่คลอดออกมายังไม่ทันจะลืมตาดูโลกก็สิ้นใจเสียแล้ว โดยไม่ทราบสาเหตุว่าเป็นเพราะเหตุใด จนเหลือผมคนเดียววันนี้แหละที่รอดมาได้เพราะแม่บ่นขอไว้”

พอดีฉันได้ฟังเพื่อนซึ่งตอนนี้กำลังเป็นนาคเล่ามาก็เกิดความแปลกใจมากที่มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ เชื่อว่าน่าจะมีอะไรสักอย่างเป็นต้นเหตุแห่งกรรมแน่นอน เราเป็นชาวพุทธหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ให้เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ไม่มีเหตุย่อมนำให้เกิดผล เพราะผลย่อมเกิดจากเหตุเสมอเป็นสัจธรรม

ขณะที่เรานั่งคุยกันอยู่นั้น พลันเกิดนิมิตให้เห็นปรากฏภาพจิ้งจกหลายตัวกำลังแสดงอาการให้ดิฉันดูว่าพวกมันถูกทรมานอย่างไร นิมิตที่เห็นคือมีคนจับจิ้งจกตัวยังเล็กๆ อยู่นิ่งๆ ในกล่องไม้ขีดไฟเปล่าๆ แล้วก็แก้มือปิดฝากล่องไม้ขีดไฟนั้นให้สนิท เหลือไว้แต่เฉพาะหัวจิ้งจกส่วนบนที่โผล่พาดอยู่บนขอบกล่องนิดหน่อยเท่านั้น จิ้งจกน้อยตัวนั้นพอมันถูกคนบีบฝากล่องปิดให้แน่นเหลือเฉพาะส่วนหัวของมันก็ออกอาการดิ้นกระเด่วๆ เพราะหายใจไม่ออกอยู่สักพักก็สิ้นใจแน่ๆ ไป

เมื่อเห็นนิมิตปรากฏขึ้นเช่นนั้น ดิฉันจึงได้ถามนาคไปว่า “คุณเคยทราบถึงจักไว้บ้างหรือเปล่า ลองทบทวนคิดดูให้ดี ๆ ที่เห็นนี้เป็นกรรมปัจจุบัน”

นาคทำสีหน้าหงอนสนทน่ให้พลางคิดทบทวนสิ่งที่ผ่านมาอย่างมั่นใจแล้วตอบว่า “ในชีวิตผมเท่าที่ผมจำได้ยังไม่เคยทราบถึงจักเลยสักตัว ทำไมหรือครับ”

ดิฉันจึงได้เล่าเหตุการณ์ตามที่เห็นในนิมิตให้ฟัง เนื่องจากวิญญูญาณจึงจกเขามาฟ้องว่าเขาถูกทรมาน จิตวิญญูญาณยังอาฆาตอยู่เพราะเป็นกรรมในปัจจุบัน ถ้าอย่างนั้นลองไปเชิญคุณพ่อของคุณมาถามดูดีไหม เพื่อจะได้พิสูจน์ข้อเท็จจริงกัน หากเรื่องราวนี้เป็นความจริง เราจะได้โอกาสกรรมกันให้จบสิ้นไปเลยในวันนี้ จะได้ไม่มีเวรมีกรรมกันต่อไป

นาคเห็นดีด้วยกับข้อแนะนำนี้จึงได้ให้คนไปตามคุณพ่อมาคุยด้วย เมื่อท่านได้รับฟังเรื่องราวที่ดิฉันเล่ามาข้างต้นทั้งหมด ดูท่านมีสีหน้าเปลี่ยนไปเหมือนคนเคยทำผิดแล้วสำนึกได้ แต่มั่นก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว เพราะเหตุการณ์มันล่วงเลยมานานหลายสิบปีตั้งแต่เมื่อครั้งที่ท่านยังเป็นเด็กอยู่

ท่านเล่าว่า ตอนนั้นพ่อยังเป็นเด็กรุ่นๆ อยู่ในวัย
กระเตาะ ชุกชนและคึกคะนองไปตามเรื่อง ทำไปเพราะความ
คะนองสนุกสนาน รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่คิดว่าจะเป็นบาปเป็น
กรรมอะไรมากมาย กะอีแค่จิ้งจกตัวเล็กๆ เท่านั้น เวลาเห็นมัน
ตื่นกระแฉ่วๆ ดูแล้วสนุกดี กับเพื่อนๆ รุ่นราวคราวเดียวกันก็มา
นั่งลุ่นกันว่ามันจะรอดไม่รอด พอมันตายแล้วก็โยนทิ้งไป ไม่ได้
คิดตามภาษาเด็กว่าการกระทำเช่นนั้นจะเป็นบาปเป็นกรรมที่
เปรียบเสมือนเงาติดตามตัวเขามาตลอดชั่วชีวิต

วันเวลาผ่านไปเนิ่นนาน พ่อก็ไม่ได้ไปจดจำเรื่องราวใน
อดีตแต่หันหลังเมื่อยังเด็ก จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่และได้แต่งงาน
กับแม่ของลูก พ่อแม่ของลูกตั้งท้องลูกคนแรกเป็นผู้ชาย พ่อรู้สึก
ตื่นเต้นและดีใจมากแต่ก็แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เพราะลูกที่
เกิดมายังไม่ทันจะลืมตาดูโลกก็เกิดอาการชักดิ้นกระแฉ่วๆ
เหมือนถูกบีบคอหายใจไม่ออก สักพักก็สิ้นใจ พอมาถึงลูกคนที่
2 และที่ 3 ก็อีหรอบเดิมอีก คือมีอาการแบบเดียวกันติดต่อกัน
ทั้ง 3 คน นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดมากทีเดียว แต่พ่อก็
ไม่ได้รู้สึกสำนึกบาปอะไรว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเวรกรรมตามสนอง
ที่ได้กระทำไว้เมื่อตอนเป็นเด็ก เพราะว่าลืมไปหมดแล้ว

แต่เมื่อเรื่องราวในอดีตได้กลับมาส่งผลกระทบในวันนี้ พ่อก็ยอมรับผลกระทบนั้น ซึ่งได้ตกทอดมาถึงผู้เป็นลูกโดยไม่รู้ตัว วันนี้ทุกอย่างได้ประจักษ์แจ้งแล้ว ถือเป็นโอกาสดีที่พ่อของนาค จะได้ทำพิธีขอโทษกรรมกับจิ้งจกผู้เป็นเจ้าของนาเวร จึงมาร่วมอนุโมทนารับการแผ่อุทิศส่วนกุศลผลบุญในการอุปสมบทของนาค เพื่อกรรมจะได้สิ้นสุดลง ณ กาลบัดนี้ เรื่องราวจิ้งจก พยาบาทก็จบลงเพียงเท่านี้!

นิมิต

ล่องหน้า

เห็นบุรุษ

แปลหน้า

3 คน

หากย้อนกลับไปเมื่อหลายสิบปีก่อน ก่อนที่จะมี คำสั่งที่ 66/23 ในรัฐบาลของ ฯพณฯ พล.อ. เปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ให้โอกาสกับผู้หลงผิดกลับใจเข้าร่วมพัฒนาชาติบ้านเมืองกับทางการ โดยไม่เอาโทษฐานความผิดที่แล้วๆ มา เป็นผลทำให้พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยถึงกาลอวสานและล่มสลายไปในที่สุด

ในช่วงที่พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยกำลังเข้มแข็งและแผ่ขยายลัทธิอุดมการณ์ไปทั่วทุกภาคของประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ (ผกค.) อย่างหนักในเวลานั้น เป็นการต่อสู้ของประชาชนผู้หลงผิดที่ถูกขึ้นจับอาวุธเพื่อต่อต้านอำนาจรัฐ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อล้มล้างระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ผู้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ เป็นความขัดแย้งด้านอุดมการณ์ทางความคิดและลัทธิการปกครอง เพราะเหตุนี้จึงเป็นการต่อสู้กันระหว่างคนไทยด้วยกันเอง การปะทะกันทุกครั้งทำให้เกิดความสูญเสียเลือดเนื้อและชีวิตด้วยกันทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะป็นฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่าย ผกค. ก็ดี นอกจากนี้รัฐบาลทุกสมัยในเวลานั้นยังต้องจัดสรรงบประมาณจำนวนมหาศาลเพื่อใช้ในการปราบปรามอย่างหนัก

มีอยู่วันหนึ่ง จำได้เลาๆ ว่าเป็นปี พ.ศ. 2516 ขณะที่ดิฉันกำลังนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะในทำงาน เป็นเวลาประมาณ 10.00 น. เศษ พลันเกิดนิมิตให้เห็นชายแปลกหน้ารวม 3 คน ชายทั้งสามคนนี้ล้วนเป็นคนผิวดำ รูปร่างลำสัน บึกบึนดูแข็งแรง อายุอานามของแต่ละคนน่าจะอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน อายุประมาณ 40 กว่าขึ้นไป จัดว่าเป็นหนุ่มใหญ่

ในขณะที่ดิฉันตอนนั้นอายุประมาณ 22 ปี เขาเหล่านั้น แต่งกายสวมเสื้อเชิ้ตแบบธรรมดา บุคลิกลักษณะไม่ได้แสดง ออกถึงความภูมิฐานหรือมีฐานะดีแต่อย่างใด ชายทั้งสามคน ดังกล่าวได้เดินตรงเข้ามาหาดิฉันพร้อมกับแจ้งความประสงค์ ของการมาให้ทราบ

ภาพนิมิตนั้นชัดเจนแจ่มใสมากจนดิฉันสามารถจดจำ ใบหน้าค่าตาของแต่ละคนได้อย่างแม่นยำ หนึ่งในสามคนเท่าที่ สังเกตน่าจะเป็นผู้มีอำนาจด้านบทบาทมากกว่าใคร เขาสวมใส่ เสื้อเชิ้ตลายสีเขียวย่ออันได้เอ่ยปากเชิญชวนให้ดิฉันมาช่วยงาน ราชการลับเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ โดยเฉพาะปัญหาการ ปราบปราม ผกค. เพื่อปกป้องประเทศชาติให้รอดพ้นจากภัย คุกคามของคอมมิวนิสต์ ซึ่งหน่วยงานราชการลับต้นสังกัดได้ พิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เห็นว่าดิฉันเป็นผู้ที่เหมาะสม ที่สุดกับภารกิจอันใหญ่หลวงนี้ และหวังว่าดิฉันจะยอมเสียสละ เพื่อชาติบ้านเมือง จากนั้นภาพนิมิตก็หายไป แต่เรื่องราวใน นิมิตนั้นยังก้องอยู่ในโสตประสาทและจิตใจของดิฉันอยู่ตลอดเวลา ทำให้อดหวนไห้หวนมิได้ ขนาดเพียงแค่นิมิตยังใจสั่งนระทึก ถึงเพียงนี้ ทำไม่ถึงเกิดนิมิตประหลาดๆ เห็นเป็นตุเป็นตะแบบนี้ บ้าจริงๆ ซินเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้ใครฟังอายุเขาตาย หาวว่าดิฉัน เพื่อเจ้าพุดจาเลอะเทอะได้

ดังนั้นดิฉันจึงเก็บเรื่องราวในนิมิตนั้นไว้ในใจ ไม่ประกาศ
เล่าให้ผู้ใดฟังเป็นอันขาด เพราะเป็นเรื่องที่ไม่สมควรจะนำมา
พูดในเวลานั้น จะจริงหรือไม่ก็ตามเก็บไว้ในใจดีกว่า ถึงกระนั้น
ก็ยังสร้างความสับสนระคนประหลาดใจให้กับดิฉันได้ไม่น้อยที่
เดียวว่าจะจะเป็นจริงไปได้ได้อย่างไร คิดดูอย่างไรก็ไม่เป็นเหตุเป็น
ผลเลย แต่ก็ทำให้รู้สึกตื่นเต้นมิใช่น้อย เหมือนถูกชวนให้ไป
แสดงหนังบู๊แอ็กชั่นเรื่องหนึ่ง

วันรุ่งขึ้นที่เก่าเวลาเดิม ขณะที่ดิฉันกำลังก้มหน้าก้มตา
ทำงานอยู่ที่โต๊ะ ก็ให้รู้สึกเหมือนมีคนมายืนอยู่ข้างหน้า จึงได้
เงยหน้าขึ้นมอง พลันสะดุ้งสุดตัว! แทบช็อกก็ว่าได้ อะไรจะ
รวดเร็วปานนั้น นิมิตที่เห็นแค่ข้ามคืนเดียวเท่านั้น บัดนี้มา
ปรากฏให้เห็นจริงๆ หน้า ตัวเป็นๆ มาทั้งชุดแบบแพ็คเก็จตรงกับ
ในนิมิตล่องหน้าทุกประการ เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจเป็นอย่าง
ยิ่ง เหลือเชื่อจริงๆ แต่ก็เป็นไปแล้ว กล่าวคือ

1. ชายแปลกหน้าที่มาหาดิฉันในวันนั้นตรงกับที่เห็นใน
นิมิตครบทั้งสามคน ไม่มีผิดตัวหรือมีการเปลี่ยนตัวใครคนใด
คนหนึ่งจากในนิมิตก็หาไม่

2. เสื้อผ้าที่ใส่มาถูกต้องตรงกันหมดทั้งสามคนตามที่
เห็นในนิมิตไม่มีผิดเพี้ยน

3. รูปร่าง หน้าตา บุคลิกลักษณะ และสีผิวถูกต้องตรงกันหมดทั้งสามคน

4. หนึ่งในสามคนที่เอ่ยปากพูดกับดิฉันก็เป็นคนเดียวกับในนิมิตที่สวมเสื้อเขียวลายสีเขียวอ่อนตัวเดียวกันกับที่เห็นในนิมิต

5. แจ้งความประสงค์ในการมาหาก็เป็นเรื่องเดียวกันกับที่ดิฉันได้รับรู้ล่วงหน้าแล้วในนิมิตเช่นกัน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเช้าวันนั้นราวๆ 10.00 น. เศษ ในห้องทำงานมิได้มีเพียงดิฉันคนเดียว แต่มีเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ นั่งอยู่ด้วย ทุกคนไม่มีใครสนใจโต๊ะดิฉัน เพราะคิดว่าชายสามคนนี้มาติดต่อราชการเท่านั้น เนื่องจากดิฉันได้เห็นนิมิตล่วงหน้าแล้ว เพียงแต่ไม่คิดว่าจะเป็นจริงรวดเร็วขนาดนี้ จึงไม่ได้ตระหนักตกใจอะไรทั้งนั้น ยังคงเก็บความรู้สึกไว้ได้เป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ดิฉันได้เชิญชายแปลกหน้าทั้งสามคนให้ไปนั่งคุยกันที่โรงอาหารของกระทรวงฯ เพราะยังไม่ถึงเวลาพักเที่ยง ฉะนั้น โรงอาหารจึงค่อนข้างเงียบและปลอดผู้คนอยู่มาก จึงสะดวกในการพูดคุยกันในเรื่องที่สำคัญๆ ไม่มีผู้ใดได้ยินหรือตกเป็นเป้าสายตาของคนที่ชอบสนใจเรื่องผู้อื่นให้เสียอารมณ์

ดิฉันจะขอรวบรัดตัดตอนไม่พูดถึงรายละเอียดของการสนทนากันในวันนั้น เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับแนวทางและแผนการปฏิบัติงานลับของทางราชการ จึงไม่ควรนำมาเปิดเผยในที่แจ้ง ถึงแม้ปัจจุบันนี้ทุกอย่างจะจบสิ้นเป็นอดีตไปแล้วก็ตาม แต่จะขอสรุปบทสนทนาดังนี้

หลังจากที่ดิฉันได้นั่งฟังชายคนที่ดูจะมีบทบาทเหนือชายอีกสองคนที่ดูเหมือนเป็นผู้ติดตามพูดจบลง ดิฉันได้กล่าวขอบคุณเขาเหล่านั้นรวมไปถึงหน่วยงานของเขาด้วยที่ได้ให้เกียรติไว้วางใจดิฉันทำหน้าที่ในภารกิจนี้ นับว่าเป็นเกียรติอย่างสูงสุดในชีวิต แต่น่าเสียดายที่มาพูดเรื่องนี้ในช่วงจังหวะเวลาที่ยังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์วิกฤตของบ้านเมือง เพราะยังไม่ถึงเวลาที่ดิฉันจะทำหน้าที่นั้น ถึงแม้ดิฉันจะไม่ได้ทำหน้าที่นี้ ก็มีได้หมายความว่าดิฉันไม่ได้รักชาติบ้านเมืองก็หาไม่ ความรักชาติบ้านเมืองนั้นสามารถแสดงออกได้หลายทางด้วยกัน เช่น การชำระภาษีให้แก่รัฐ การทำหน้าที่เป็นพลเมืองดี ปฏิบัติตามกฎหมายบ้านเมืองอย่างเคร่งครัด การบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวมโดยไม่เห็นแก่ความทุกข์ส่วนตัว เป็นต้น ไม่จำเป็นต้องเสียสละพลีชีพเพื่อชาติแต่เพียงอย่างเดียวเสมอไป ใครมีหน้าที่อะไรก็ทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด เพื่อร่วมกันพัฒนาสังคมและประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าและมั่นคงสืบไป ก็ได้ชื่อว่ารับใช้ชาติบ้านเมืองแล้วเช่นกัน อนึ่ง

ดิฉันเป็นคนมีภาวะมีห้วงคือแม่ที่ต้องเลี้ยงดูท่านยามแก่เฒ่า
ชรา หากมีอันเป็นไปก่อนเวลาอันควร ก็จะเป็นเหตุให้ครอบครัว
ลำบากเดือดร้อนเพราะขาดที่พึ่งซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของ
ครอบครัวไป

ในตอนหนึ่งชายคนดังกล่าวได้ถามดิฉันว่า “ทำไมคุณ
ไม่ตกใจกลัวหรือแปลกใจที่พวกผมมาพบคุณที่นี่” ดิฉันจึงตอบ
ไปตามความจริงว่า “ได้รับรู้และเห็นพวกคุณล่วงหน้าในนิมิต
แล้ว จึงมิได้หวั่นไหวหรือแปลกใจอะไร” ชายผู้นั้นมองหน้าดิฉัน
อย่างพิเน็จพิจารณาแล้วก็ยิ้มพร้อมทั้งพูดว่า “คุณเป็นผู้หญิงที่
เก่งและฉลาดมาก ล้ำลึกยากที่จะหยั่งถึง” จากนั้นชายแปลก
หน้าทั้งสามคนก็ได้อำลากลับไปโดยมิได้แนะนำตัวเองว่าชื่อ
อะไร เป็นใคร มาจากไหน เพราะเห็นดิฉันปฏิเสธจึงไม่เปิดเผย
ตัว ดิฉันเองก็ถามเขากลับไปเหมือนกันว่า “รู้จักดิฉันได้อย่างไร
ใครแนะนำมา และทราบได้อย่างไรว่าดิฉันจะมีความสามารถ
ตามที่คุณพูดมา” เขาหัวเราะเบาๆ ไม่ตอบ ทิ้งให้เป็นปริศนามา
จนถึงทุกวันนี้

๘
เห็น
ปราสาทร้าง
ในนิมิต
อยู่ข้างหน้า

เนื่องจากที่ทำงานที่ดิฉันอยู่นี้เป็นศูนย์ฝึกอบรมทางด้านวิชาการให้แก่หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ดิฉันทำงานอยู่ที่นี้มาประมาณ 2-3 ปี เห็นเพื่อนๆ ในที่ทำงานหลายต่อหลายคน โดยเฉพาะผู้ที่มีตำแหน่งนักวิชาการฝึกอบรม หรือที่เรียกว่า วิทยากรฝึกอบรมเท่านั้นที่จะได้เดินทางไปให้การฝึกอบรมในต่างจังหวัดอยู่เป็นประจำ หรือมีการจัดสัมมนาในต่างจังหวัด เป็นต้น ส่วนพนักงานชั้นผู้น้อยคนอื่นๆ ก็มักจะได้ไปด้วยในฐานะคณะทำงาน

ด้านจัดเตรียมเอกสารต่างๆ ดิฉันเองก็เป็นพนักงานชั้นผู้น้อยคนหนึ่งที่เขาไปก็อยากไปราชการต่างจังหวัดกับเขาบ้าง แต่ผู้ใหญ่ก็ไม่เคยมีคำสั่งลงมาว่าให้ดิฉันไปสักครั้งเดียว คนที่เคยได้ไปก็มักจะให้ไปอยู่นั้นแหละ จนเบื่อไม่อยากจะไปกัน

จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง จู่ๆ ก็มีคำสั่งลงมาว่าให้ดิฉันได้ไปราชการที่โคราชร่วมกับวิทยากรฝึกอบรมด้วย ตอนนั้นจำได้ว่าเป็นฤดูร้อน หน้าแล้ง ในปี พ.ศ. 2519 ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นและดีใจมากที่จะได้ไปต่างจังหวัด ถึงแม้เป็นการไปทำงานก็จริง แต่ก็เหมือนได้เที่ยวไปในตัวด้วย ได้เปลี่ยนบรรยากาศการทำงานได้ไปเปิดหูเปิดตาเป็นประสบการณ์ของชีวิตอย่างหนึ่ง

วันออกเดินทาง คณะเราประกอบด้วยวิทยากรฝึกอบรมเป็นผู้ชาย 2 คน ดิฉันกับพี่ปราณีอีกคนหนึ่ง และคนขับรถ รวม 5 คน ออกเดินทางโดยรถยนต์ของหน่วยงานที่มีตราครุฑข้างรถหรรษาเขียว คณะเราเดินทางมาถึงเมืองโคราชก็เข้าพักที่โรงแรมโคราช ซึ่งสมัยนั้นจัดว่าเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดของเมืองแล้ว ต่อจากนั้นช่วงบ่ายก็ออกไปดูสถานที่ที่จะจัดสัมมนาขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับวันพรุ่งนี้ พอกลับเข้ามาในตอนเย็น พวกผู้ชายก็ชวนกันออกไปเที่ยวต่อตามภาษาผู้ชายกันก่อนไปยังหันมากำชับดิฉันอีกว่า “คุณเป็นผู้หญิงให้ตามไปด้วยไม่ได้หรืออยู่ในโรงแรมนะดีแล้ว”

ดิฉันจึงเดินเล่นรอบๆ โรงแรม และกลับเข้ามานั่งดูทีวีที่ห้องล็อบบี้ (Lobby) เห็นพวกทหารอเมริกัน (จีไอ) นั่งเต็มไปหมดทั้งบริเวณล็อบบี้และในห้องคอฟฟี่ช็อปพร้อมกับบรรดาผู้หญิงหากินที่เรียกว่าเมียเช่ากำลังคลอเคลียกันเป็นคู่ๆ ดูสภาพแวดล้อมไม่ค่อยดีเลยในความรู้สึกของดิฉันในขณะนั้น ยังนึกตำหนิผู้ใหญ่ว่ามาเลือกพักผิดที่หรือเปล่านี้ กำลังจะหันหลังเดินกลับขึ้นที่พักบนโรงแรม ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่หนุ่มจีไอหน้าตาดีบุคลิกดีคนหนึ่งเดินเข้ามาหา พร้อมกับทักทายเป็นภาษาอังกฤษแปลเป็นไทยได้ว่า คุณกำลังคอยผมใช่ไหมครับ เวลานั้นดิฉันตัวคนเดียวทั้งโถงระคนอายุที่ถูกผู้ชายต่างชาติดูถูกศักดิ์ศรีผู้หญิงไทย เห็นผู้หญิงไทยเป็นโสเภณีไปหมด ตาไม่มีแวว ไม่ดูตาม้าตาเรือว่าผู้หญิงดีๆ กับผู้หญิงหากินมันเหมือนกันเสียที่ไหนแล้ว แต่การแต่งตัวก็แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงแล้ว ดิฉันจึงตอบเป็นภาษาอังกฤษกลับไปแบบไม่ต้องคิดให้เมื่อยเหมือนกัน แปลเป็นไทยได้ว่า “คอยแม่คุณนะสิ!” แล้วก็รีบเดินหนีไปจากที่นั่นโดยเร็ว ปล่อยให้หนุ่มจีไอหน้านั้นยืนเซอไปพักหนึ่ง

เวลาประมาณหุ่่มเศษๆ ดิฉันจึงชวนพี่ปราวินซึ่งพักร่วมห้องเดียวกันลงไปหาอะไรรับประทานกันที่ตลาดนัด ในยามค้ำคืนตัวเมืองโคราชจะมีของขายประเภทของกินเยอะมาก ราคาไม่แพง ค่าเบี่ยเลี้ยงที่เราได้มาจำนวนน้อยมากจึงต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดทุกวิถีทาง ไม่ถึงสามหุ่่มเราสองคนก็กลับขึ้นที่พักกันแล้ว เก็บแรงไว้ทำงานในวันรุ่งขึ้น พวกผู้ชายที่ไปเที่ยวข้างนอกก็ยังไม่มีการกลับสักคนเดียว

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันสัมมนา ดิฉันจำไม่ได้แล้วว่าสัมมนาเรื่องอะไรและจัดที่ไหน รู้แต่ว่ามิใช่ในโรงแรม แต่เป็นสถานที่ราชการแห่งหนึ่ง ท่านผู้อำนวยการเดินทางมาสมทบในตอนเช้าเพื่อเป็นประธานในพิธีเปิดการสัมมนาครั้งนี้ หลังจากรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จแล้ว ท่านผู้อำนวยการและวิทยากรอีก 2 คนจะใช้เวลาที่เหลืออยู่ไปเยี่ยมชมวิถีชีวิตของชาวบ้านแบบภูมิปัญญาท้องถิ่นตามหมู่บ้านในชนบท ผู้ใหญ่ท่านมีเมตตาออกปากให้ดิฉันติดตามไปด้วย ตอนนั้นดิฉันรู้สึกดีใจมากที่จะได้มีโอกาสไปเที่ยวนอกตัวจังหวัด ซึ่งตนเองก็ยังไม่ทราบว่าผู้ใหญ่ท่านจะพาไปไหน ความเป็นเด็กชั้นผู้น้อยจึงไม่กล้าซักถาม ผู้ใหญ่จะไปที่ไหนหนใดเราได้แต่นั่งไปด้วยเฉยๆ

ตลอดเวลาที่รถของทางราชการแล่นมาบนทางหลวง ดิฉันรู้สึกว่าระยะทางค่อนข้างไกลอยู่เหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะไม่รู้จักถนนหนทางและชื่อสถานที่ก็ตาม เมื่อมองไปทางไหนก็เห็น

แต่ห้องนาสองข้างทางและความแห้งแล้งกันดารของภาคอีสาน ดิฉันรู้สึกหดหู่ใจที่เห็นภาคอีสานมีสภาพแห้งแล้ง เพราะขาดแคลนแหล่งน้ำเป็นอย่างมาก เราอยู่กรุงเทพฯ ทุกอย่างอุดมสมบูรณ์จึงอยู่อย่างสุขสบายไม่รู้สึกรู้สาถึงความยากลำบากของพี่น้องชาวอีสานแต่อย่างใด

พอรถวิ่งมาถึงที่แห่งหนึ่ง ดิฉันไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน เพราะความเป็นเด็กและอ่อนด้อยประสบการณ์ จำได้แต่เพียงว่าอยู่บนถนนหลวงสายหนึ่ง จากสภาพการณ์ที่เห็นข้างหน้า บอกให้รู้ว่าจะต้องเกิดเหตุร้ายอะไรสักอย่างหนึ่ง เพราะบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในบริเวณนั้นมันดูตึงเครียดมาก ผิดปกติ ดิฉันเห็นกองกำลังทหารชุดหนึ่งประมาณ 30 กว่านาย ในมือถือปืนเอ็ม 16 หนึ่งในนั้นยกมือขึ้นบอกสัญญาณให้รถของคณะเราหยุดตรวจ ดีว่ารถเราที่นั่งมามีตราครุฑอยู่ที่ด้านข้างตัวรถจึงทำให้ทหารผู้นั้นทราบว่าเป็นรถของทางราชการ ทหารคนที่บอกให้รถเราหยุดได้เดินเข้ามาถามอย่างสุภาพว่า “ประธานโทษครับ ไม่ทราบว่าท่านกำลังจะไปไหนกันครับ ผมเกรงว่าจะไม่ปลอดภัย เมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ชุคกองกำลังทหารลาดตระเวนของเราเพิ่งจะปะทะกับพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์กลุ่มหนึ่ง ไม่ทราบจำนวน ยิ่งต่อสู้กันอยู่นานประมาณ 15 นาที ฝ่าย ผกค. จึงได้ล่าถอยเข้าไปไปตอนนี้ทางเจ้าหน้าที่กำลังเข้าเคลียร์พื้นที่อยู่ ทางฝ่าย ผกค. มี

ผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บหลายคน” ดิฉันนั่งด้านหน้าคู่กับคนขับรถจึงได้รับฟังด้วยใจอันสิ้นระทึก ถ้าย้อนกลับโรงแรมเวลานี้ได้ ดิฉันอยากกลับไปทันที ไม่มีกระจิตกระใจจะไปไหนอีกแล้ว รู้สึกกลัวมาก เมื่อได้ยินคำว่า ผกค. ที่ไร จะนึกถึงความโหดเหี้ยมทารุณขึ้นมาทันที กลัวว่าจะไปเจอกับ ผกค. เข้าโดยบังเอิญแบบไม่คาดฝัน ดิฉันอ่านข่าวทางหนังสือพิมพ์จะเจอข่าวว่า ผกค. ขอบดักข่มยิงเจ้าหน้าที่ของทางราชการและรถที่มีตราครุฑอยู่บ่อยๆ ได้ยินท่านผู้อำนวยการบอกทหารนายนั้นว่าจะไปราชการที่ไหนท่านไม่ได้ระบุแน่ชัด ทหารนายนั้นก็กล่าวอวยพรให้คณะเราโชคดีเดินทางปลอดภัย

จากเหตุการณ์เมื่อสักครู่^๕นั้นทำให้บรรยากาศการเดินทางค่อนข้างอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งรถวิ่งนานเท่าใด เส้นทางก็ยิ่งดูเปล่าเปลี่ยวเข้าไปทุกที ดิฉันอยากหันไปถามท่านผู้อำนวยการ (ผอ.) แต่ก็ไม่กล้า ทั้งๆ ที่เป็นเวลาบ่ายแสงแดดเบรียง สองข้างทางเริ่มเป็นป่ารกชัฏ มีต้นไม้ขึ้นสูงปกคลุมไปทั่ว ถนนเป็นดินลูกรังฝุ่นตลบมองไม่เห็นผู้คนสัญจรไปมาเลยสักคนเดียว มีเพียงรถที่เรา นั่งมาคันเดียวเท่านั้น บรรยากาศเงียบสงัดมาก เสียงนกเสียงกาไม่มีร้องให้ได้ยิน มีแต่เสียงหัวใจที่เต้นดังโครมครามของพวกเราตนเองจนได้ยินชัดเจนอยู่ในรถตอนหนึ่งท่าน ผอ. เอ่ยถามดิฉันขึ้นว่า “คุณสุขกลัวไหม” ดิฉันนั่งนิ่งไม่ตอบท่านในทันทีว่ากลัวหรือไม่ แต่คิดในใจว่าสถานการณ์

แบบนี้ไม่น่ามาเลย เสียเงินไป ยอมรับว่ายังไม่อยากตาย เพราะอายุยังน้อย ยังอยากอยู่ดูโลกนี้อีกนาน และที่สำคัญที่สุด ยังมีห่วงอยู่ มีแม่ที่ต้องเลี้ยงดู ดิฉันเป็นคนมีภาระ หากต้องมามีอันเป็นไปเนื่องจากถูก ผกค. ยิ่งตายก็น่าสลดใจเป็นอย่างนัก เรานั่งกันมาจนถึงขณะนี้ก็ยังไม่มีใครรู้ว่าท่าน ผอ. จะไปไหน มีเพียงท่าน ผอ. คนเดียวที่รู้ มั่นน่่าแปลกใจตรงที่ท่านไม่ยอมบอกนี่สิ!

รถกำลังแล่นมาบนทางเปลี่ยว โดยไม่รู้ว่าจุดหมายปลายทางนั้นอยู่ใกล้หรือไกลแค่ไหน พลันดิฉันก็เห็นปราสาทร้างแห่งหนึ่งในนิมิต ลักษณะเป็นศิลปะแบบขอม คล้ายแบบเดียวกับปราสาทหินพิมาย ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า (เหมือนอยู่หน้าฝากระโปรงรถที่กำลังแล่น) ภายนอกบริเวณหน้าปราสาทร้างทางซ้ายมือดิฉันเห็นมีพระพุทธรูปหนึ่งนั่งปักกลดอยู่ ส่วนด้านประตูทางเข้าปราสาทมีตุ่มน้ำโบราณตั้งอยู่ใบหนึ่ง มีลวดลายศิลปะแบบโบราณตามยุคสมัยนั้นบนตุ่มน้ำด้วย ด้านในปราสาทส่วนหนึ่งมีพระพุทธรูปปางมารวิชัยมากมายตั้งเรียงรายอยู่ แต่ก็ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นสถานที่ใด เพราะในชีวิตดิฉันเองก็ยังไม่เคยเห็นหรือได้ไปสัมผัสปราสาทโบราณที่ไหนมาก่อนเลย

ดังนั้นดิฉันจึงหันไปถามท่าน ผอ. ว่า สถานที่ที่ท่าน ผอ. กำลังจะไปนี้เป็นโบราณสถานที่ตั้งปราสาทร้างใช่ไหมคะ ท่าน ผอ. มีสีหน้าของพระคนแปลกใจ ท่านย้อนถามกลับมาว่า “คุณทราบได้ยังไง” ดิฉันเรียนท่านว่า เห็นปราสาทร้างอยู่ข้างหน้าและบรรยายภาพตามที่ได้เห็นดังกล่าวข้างต้นให้ท่านฟัง ท่าน ผอ. หยอกดิฉันว่า “คุณพูดยังกับว่ามีซิกเซนส์แน่ ผมเองก็เพิ่งจะมาเป็นครั้งแรกเหมือนกัน เดียวก็รู้ว่าจริงอย่างที่คุณพูดไหม”

เมื่อคณะเราไปถึงที่หมาย ทุกคนจึงเห็นว่าสถานที่นี้เป็นโบราณสถานมีปราสาทร้างอันใหญ่โตมหึมาศิลปะแบบขอม ทุกคนในที่นั้นต่างพากันประหลาดใจมากที่เห็นสิ่งต่างๆ ตรงกับที่ดิฉันบอกล่วงหน้าไว้ก่อนที่คณะเราจะเดินทางมาถึงที่นี่ ท่าน ผอ. นำพวกเราเข้าไปกราบนมัสการพระพุทธรูปหนึ่ง ที่นั่งปักกลดอยู่ทางซ้ายมือพวกเรา นั่งสนทนากับท่านครูหนึ่ง ตอนหนึ่งดิฉันกราบนมัสการถามท่านว่า “ไม่กลัวผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์(ผกค.) หรือ” ท่านตอบว่า “อาตมาเป็นพระพุทธรูป ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการบ้านการเมือง อาตมาเป็นพระไม่เป็นพิษเป็นภัยกับบุคคลใดทั้งสิ้น มีแต่ความเมตตากรุณา ไม่เบียดเบียนใคร พวกเขาก็ไม่คิดทำร้ายพระเช่นกัน แต่ตกดีพวก ผกค. จะมาแอบซ่อนตัวอยู่ในปราสาทร้างนี้ แต่ทางราชการและเจ้าหน้าที่ไม่รู้จึงไม่ได้เข้ามาตามล่าในนี้

นอกจากนั้นก็ยังมีพวกเหล่ามิจฉาซีพีที่ชอบแอบมาลักขูดของเก่าโบราณมีค่าและขโมยพระพุทธรูปเก่าแก่ไปขายชาวต่างชาติอยู่เนืองๆ จนเหลือแต่ซากปรักหักพังนี้แหละ” ดิฉันถามท่าน ผอ. ว่า นี่ปราสาทอะไรคะ ท่านบอกว่า ชื่อปราสาทพนมรุ้ง อยู่ในจังหวัดบุรีรัมย์ ดิฉันถึงได้รู้ว่าเราไม่ได้อยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา กอปรกับปราสาทพนมรุ้งก็เป็นชื่อที่ดิฉันไม่เคยคุ้นหูมาก่อน สงสัยคงเรียนไม่ถึงมั้งจึงไม่รู้จักชื่อปราสาทนี้

ก่อนอื่นท่านผู้อ่านต้องนึกภาพปราสาทพนมรุ้งในสมัยก่อนโน้น ประมาณสามสิบกว่าปีที่แล้ว ซึ่งหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงได้แก่ กรมศิลปากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ปล่อยให้โบราณสถานแห่งนี้ทิ้งร้างและทรุดโทรมจนยากแก่การบูรณะซ่อมแซม บ้างก็อ้างว่าไม่มีงบ บ้างก็อ้างว่ากำลังเจ้าหน้าที่มีน้อย ไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึง จึงเป็นโอกาสให้พวกมิจฉาซีพีเข้าไปบุกรุกขโมยสิ่งของมีค่าอันประมาณมิได้ไปขายต่างประเทศ หลายนอย่างถูกทำลายจนโบราณสถานอันสำคัญได้รับความเสียหายอย่างมากมาย การคมนาคมไม่สะดวก อีกทั้งปราสาทพนมรุ้งยังได้ชื่อว่ายูนิเอนที่สีแดงในช่วงที่ประเทศไทยถูกคุกคามจากภัยคอมมิวนิสต์อีกด้วย ดังนั้นสภาพปราสาทพนมรุ้งในอดีตจึงแตกต่างกับในปัจจุบันโดยสิ้นเชิง หลังจากที่กรมศิลปากรได้เข้าไปปรับสภาพภูมิทัศน์ให้สวยงามสมกับเป็นแหล่งโบราณสถานเพื่อการท่องเที่ยวและทำศนศึกษา

ทางประวัติศาสตร์ไทย ตลอดจนการพัฒนาด้านการคมนาคม ให้สะดวกสบายมากขึ้นแล้ว ถ้าจะให้ดิฉันกลับไปอีกครั้งหนึ่ง บอกตามตรงว่าไม่สามารถจำลองสภาพเดิมในอดีตเมื่อสามสิบกว่า ปีได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาหมดแล้ว คงไว้แต่สภาพปราสาทพนมรุ้งเท่านั้น

ท่าน ผอ. เป็นผู้เดินนำพวกเราเข้าไปในปราสาท ตรงประตูทางเข้ายังมีตม่น้ำโบราณตั้งอยู่เหมือนเดิม อดนึกแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมตม่น้ำโบราณใบนี้ยังอยู่ไม่ยกจะถมมิดดีแอบขโมยยกไปขายฝรั่งมังค่า หรือว่าพวกมิชชันนารีไม่ทันคิด ถึงรอดพ้นมือमारไปได้ ภายในปราสาทพนมรุ้งมีความสลับซับซ้อนมิใช่น้อย หากเดินไม่ดีมีสิทธิ์เดินหลงทางและหาทางออกไม่เจอได้ บางส่วนในปราสาทค่อนข้างมืด แสงสว่างเข้าไปไม่ถึงบรรยากาศวังเวงค่อนข้างน่ากลัวอยู่ ดิฉันสัมผัสได้ถึงพลังอันเร้นลับที่มีอยู่มากมายภายในตัวปราสาท เนื่องจากวันนั้นไม่มีบุคคลภายนอกเลยสักคนเดียว นอกจากคณะเรา 4-5 คนเท่านั้น ดิฉันมัวแต่มองพระพุทธรูปปางมารวิชัยที่ตั้งเรียงรายอยู่เป็นแถวยาวไม่ต่ำกว่า 20 องค์ กะด้วยสายตาดำมืดกราวๆ 29 นิ้วทุกองค์ ดิฉันไม่ทราบว่าจะพระพุทธรูปเหล่านี้มาอยู่ในปราสาทพนมรุ้งได้อย่างไร มีหลายองค์ซึ่งถูกตัดเศียรไปหมดแล้ว เห็นแล้วน่าเศร้าใจเป็นยิ่งนักกับพวกมารศาสนา ในเวลานั้นจิตดิฉันสัมผัสได้ว่าพระพุทธรูปเศียรขาด ไม่มีผู้ใดเข้าไปกราบไหว้สักการ

บูชาท่านเลย ทั้งพระท่านไว้ในปราสาทร้างแห่งนี้มานานแค่ไหนแล้วก็มีทราบได้

ตอนนั้นใจดิฉันอยากจุดธูปบูชาท่านเหลือเกิน แต่ใจที่ไม่มีธูปเทียนติดไม้ติดมือมาเลย เผอิญเหลือบไปเห็นธูปวางอยู่บนพื้นตรงหน้าพระพุทธรูป ดิฉันจึงหยิบขึ้นมาดูเห็นมีอยู่แค่ 3 ดอกพอดีและเทียนเหลือ 1 คู่ พร้อมกล่องไม้ขีดไฟ 1 กล่องข้างในกล่องมีไม้ขีดไฟเพียง 1 ก้านเท่านั้น ทุกอย่างอยู่ในที่เดียวกันเหมือนถูกจัดวางไว้ เพียงแต่มีฝุ่นจับหนาเตอะไปหมด ดิฉันมือไม้สั่นกำลังลุ้นตัวเองกับไม้ขีดไฟก้านเดียวที่มีอยู่ ถ้าจุดไม่ติดก็จบกันไปเลย ปรากฏว่าจุดติดจึงได้จุดธูปเทียนกราบไหว้บูชาพระสมใจปรารถนา สมกับที่ได้เดินทางมาไกล คิดๆ ดูแล้วก็น่าอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง

ดิฉันเพิ่งรู้สึกตัวว่าแยกจากกลุ่มท่าน ผอ. มาค่อนข้างนานแล้ว และเวลานี้ดิฉันกำลังอยู่ตามลำพัง ณ ที่ตรงนั้นคนเดียว บรรยากาศรอบๆ เริ่มวังเวง ดิฉันรีบเดินตามหากกลุ่มท่าน ผอ. ว่าเดินไปทางไหนแล้ว แต่เดินหาไม่พบใครสักคน ใจคอซึกไม่ค่อยดี พยายามมองหาทางออก ตรงไหนมีแสงสว่างเด็ดลอดเข้ามาได้ ดิฉันก็รีบเดินไปทางแสงสว่างนั้นทันที เมื่อออกมาข้างนอกได้ ก็ยังไม่เจอใครอีก จึงตัดสินใจป็นขึ้นไปยืนอยู่บนกำแพงปราสาท เพราะข้างบนกำแพงปราสาทค่อนข้างสูงสามารถมองเห็นได้ทั่วถึงเป็นบริเวณกว้าง ดิฉันขึ้นไปยืนตะโกน

เรียกหาท่าน ผอ. กับคณะว่าอยู่ ณ จุดใดของปราสาทกันแน่
ปรากฏว่าท่านตะโกนตอบมาว่าอยู่ทางนี้

ดิฉันรีบหันไปตามเสียงนั้นทันทีจึงเห็นว่าท่านอยู่อีกทิศ
หนึ่งของตัวปราสาท ซึ่งตรงกันข้ามกับทิศที่ดิฉันยืนอยู่ ดูจะไกล
กันพอสมควรทีเดียว ดิฉันขอให้ท่านคอยอยู่ที่ตรงนั้นจะรีบวิ่ง
ไปหาโดยเร็ว เมื่อไปถึงท่าน ผอ. ถามดิฉันทันทีว่า “คุณไปไหน
มา พวกผมมองหาจนทั่วไม่เห็นคุณ ตอนแรกยังเห็นคุณเดิน
ตามหลังอยู่ดี๊ๆ พอหันมาอีกที อ้าว! ไปไหนเสียแล้ว เข้าใจว่า
คงจะหลงอยู่ข้างในปราสาทมั้ง” ดิฉันเรียนท่านไปว่า มัวแต่จุด
ธูปไหว้พระอยู่ ท่านถามเชิงแปลกใจว่า ข้างในมีธูปให้จุดด้วย
หรือ จึงเรียนท่านไปว่า สงสัยคงจะมีใครเคยเข้ามาจุดธูปไหว้
พระในนั้นมั้ง เลยเหลือทิ้งไว้ชุดหนึ่งพอดี ท่านเลยพูดว่า ข้าง
เป็นคนธรรมดาธรรมดาจริงๆ ไม่น่าจะจริงนะเรา จากนั้นคณะเราก็เดินเที่ยวดู
รอบๆ ภายนอกปราสาทพนมรุ้งอย่างพิถีพิถันพิจารณา พยายาม
ย้อนกลับไปนึกถึงความเจริญรุ่งเรืองในยุคนั้นเหมือนกลับสู่อุ
บัติอีกครั้ง เวลาเริ่มจะใกล้ค่ำลงแล้ว คณะเราก็จึงกลับออกมา
ขึ้นรถที่จอดรออยู่ด้านนอก ทิ้งทุกอย่างไว้ข้างหลัง เหลือเพียง
ความทรงจำครั้งหนึ่งในชีวิต

